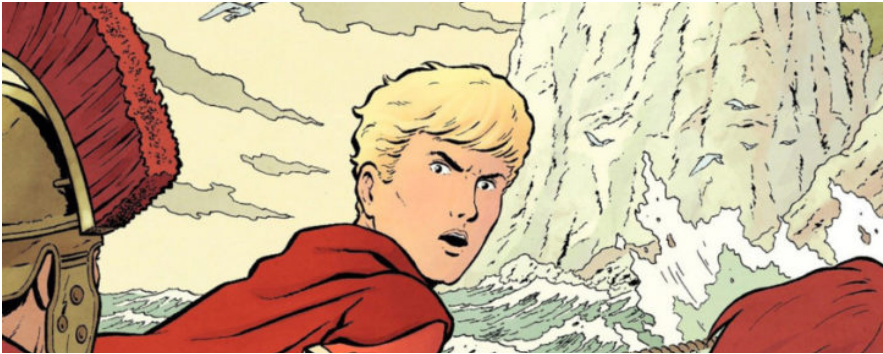

NUMMER 9

[NYHEDER](#)
[ANMELDELSER](#)
[INTERVIEWS](#)
[FEATURES](#)
[PODCAST](#)
[BLOGS](#)
[KONTAKT](#)

Klassik, klassisk, klassikere

 13. april 2018 af [Morten Tjalve](#)

12

BRITANNIEN, FUGLEMENNESKET OG VASALLENS OPRØR

999999

Forfatter/tegner (Alix): Mathiu

Bréda og Marc Jailloux

Forfatter/tegner (Lefranc):

Roger Seiter og Régric

Forfatter/tegner (Eric
Hedspore): Francois Craenhals

Forlag: Faraos Cigarer

Form: 48 sider, indbundet og i farver.

Vejl. pris: 148 kr.

Udgivelsesår: 2018

Udgivelsesland: Danmark

Faraos Cigarer byder på tre nye album i deres klassikerserie. De to er som sprunget ud af en tidslomme, mens den tredje er noget mere frisk i udtryk og indhold. Fælles for dem er, at ingen af disse album i serierne om *Alix*, *Lefranc* og *Eric Hedspore* tidligere har været udgivet på dansk.

Man kender det inden for musik- og modeverdenen, at tidligere tiders stil bliver moderne igen, og i disse år går trenden for danske forlag også mod fortiden. Mere eller mindre kendte danske samt udenlandske tegneserier helt tilbage fra starten af forrige århundrede er tilgængelige på dansk for øjeblikket. Forlag som Cobolt, Zoom, Fabel, desAHJn og aktuelt i denne sammenhæng Faraos Cigarer har alle mindst det ene øje vendt

bagud, når udgivelsesprogrammet fastlægges.

Tilbage i 2013 lancerede Faraos Cigarer deres linje *Faraos klassikere*, der har budt på gensyn med *Blake og Mortimer*, *Alix*, *Lefranc* samt *Eric Hedspore*. De tre sidstnævnte er alle aktuelle her i foråret med album, der ikke tidligere har været oversat til dansk. Det er tre serier, der har deres udspring i tre på hinanden følgende årtier. Jacques Martins *Alix* i 1940'erne og hans *Lefranc* i 1950'erne mens "årsungen" Francois Craenhals *Eric Hedspore* er fra 1960'erne.

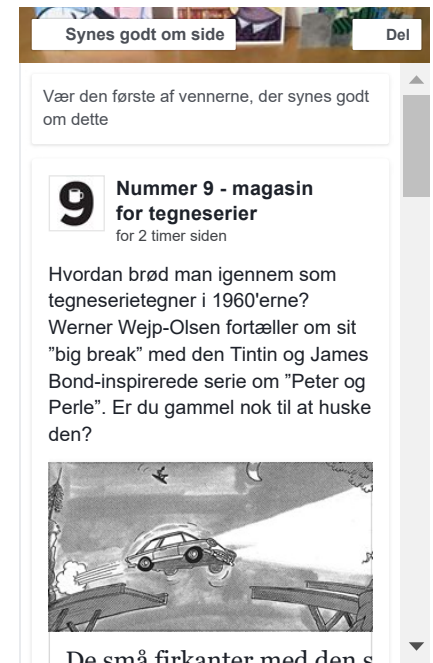
Til gengæld forholder det sig en smule omvendt, når man kigger på de aktuelle album fra serierne. *Eric Hedspore* nr. 11 er fra midten af 70'erne, mens både *Alix* nr. 33 og *Lefranc* nr. 27 er så nye som 2014 og 2016. Dermed er begge de sidstnævnte også blevet

SØG

NYESTE KOMMENTARER

[Lars kramhøft til Fortællinger fra vrangsidens](#)
[Henning til Mørkets og nattens land](#)
[Lars kramhøft til Fortællinger fra vrangsidens](#)
[Robin til Tegneseriens svar på toastbrød](#)

FIND OS PÅ FACEBOOK

SENESTE INDLÆG

Lefranc

Derfor har Jacques Martin vel næppe haft fingrene med i de to nye udgivelser i hans serier, selv om hans navn figurerer både på forsiden og titelbladet sammen med de nye bidragydere. De senere år af hans karriere benyttede han flittigt medhjælpere til både tekst og tegninger, ligesom de blev krediteret for det, men medmindre der er tale om ældre manuskripter fra Martins hånd, så er der nok tale om en ny generation af skabere bag begge serierne.

Det ses dog stort set ikke ved en hurtig sammenligning med ældre album, medmindre man går helt tilbage til begge seriers fødsel. Både *Alix* og *Lefranc* ligner simpelthen sig selv, tilsat en smule

digital farvelægning, hvilket heller ikke ændrer sig væsentligt, når man læser dem. Fortællerytmen er som den altid har været, hvilket vil sige temmelig bedaget, hvis man sammenligner med nyere serier. Det kan man selvfølgelig godt argumentere for, at man netop *ikke* skal gøre, da seriernes berettigelse vel netop er at være en tidslomme, der helst ikke skal ændre sig. Det er netop ikke "et ekstraordinært eventyr" med *Alix* og *Lefranc*, men gode, gamle eventyr som Martin lavede dem for vores forældre – eller bedsteforældre – efterlignet så godt det nu kan lade sig gøre.

Hvil i fred, Aliens

11. maj 2018

0

Pingprisen 2018: se de nominerede

9. maj 2018

0

Tegnet reportage: Small Press CPH

8. maj 2018

0

Fortællinger fra vrangsidens

7. maj 2018

1

Alix

nok er mere end én side, sagen kan anskues fra. Det er i øvrigt stærkt forfriskende, at det for en gangs skyld ikke vælter rundt med muskelsvulmende he-man-typer. Alix' overarme vil de fleste kunne identificere sig med! Det er dog heller ikke hans fysiske styrke, der skal føre ham uskadt gennem konflikten, da romerne pludselig befinder sig i en noget vanskeligere situation, end de havde regnet med. Hvorfor Alix' sidekick Enak ikke er skrevet ud af serien endnu er vanskeligt at svare på. Han spiller så godt som ingen rolle ud over at være en logrende skødehund, der trofast følger efter Alix og til nøds kan bruges til at vogte noget, mens dens herre tager sig af problemerne. Skurken afsløres ret hurtigt, så der er ikke tale om, at læseren skal gætte med eller forvente de store overraskelser undervejs, ligesom det i øvrigt sjældent er en hemmelighed, hvem der er skurken i Martins anden serie, *Lefranc*.

Faktisk kan det godt undre, hvorfor Axel Borg skal være skurk i så godt som alle album i *Lefranc*-serien. I *Fuglemennesket* dukker Borg op allerede på side 2, men så behøver man selvfølgelig ikke sidde og vente på, hvornår han dukker op. Albummet udspiller sig primært på Påskeøen, hvis lokalbefolknings ritualer og overtro spiller en central rolle. Der sker et mord på den ellers fredelige ø lige inden Lefranc ankommer med et hold forskere, der ufrivilligt indblandes i mysteriet. Rumkapløbet mellem USSR og USA trækker Borg til, og kan man leve med, at de to ærkefjender tilfældigvis kommer til at opholde sig på Påskeøen samtidig, den vel eneste gang i deres liv, de sætter fod på øen, så er det faktisk en rimelig stramt fortalt kriminalhistorie. Der er i denne, som i *Alix*, en duft af Technicolor og gamle dage i både form og indhold, som er helt tilstræbt. Sætter man pris på dette, så vil man i begge, men lidt mere vellykket i *Lefranc*, finde udmærket valuta for pengene.

ERIC HEDSPØRE

Af François Craenhals

VASSALENS
OPRØR

Francois Craenhals *Eric Hedspøre* er nået til bind 11 i hvad der strengt taget er en lang fortløbende historie, der dog også kan læses som enkeltstående album. Hvor Alix og Lefranc er typiske helte, der altid opfører sig korrekt, er Hedspøre en mere sammensat personlighed. Som hans navn mere end antyder, så har han undertiden svært ved at kontrollere sit hidsige gemyt. Det har i de forrige album bragt ham på kant med næsten alle, han støder ind i, kun Kong Arthurs datter Gwendoline synes at kunne tæmme ham. Netop forholdet til Gwendoline har dog ført ham på så kraftig kollisionskurs med kongen, at denne i forrige album fik brændt Hedspøres besiddelser ned til grunden.

Det er derfor en hævngherrig Hedspøre, der i *Vasallens oprør* bliver leder for en bande lovløse og som en anden Robin Hood sætter sig for at stjæle fra kongen og give til de fattige. Eric Hedspøre er med andre ord ikke den typiske helt, og som læser har man da heller ikke udelt sympati med alle hans beslutninger og gerninger. Denne gang får også Kong Arthurs personlighed en del flere nuancer, da han ingen midler skyr for at holde sammen på riget og magten, så må retfærdigheden komme i anden række. Alt i alt et lidt mere friskt og fornyende take på riddertiden og myten om Kong Arthur, end man er vant til.

Eric Hedspore

Ud over på den vis at adskille sig fra Martins på alle måder mere klassiske helte, så er der også mere spræl på Craenhals udtryk undervejs. Han bruger typisk færre ruder per side og mindre tekst, ligesom han er mere livlig i sin streg, selv om han var næsten jævnaldrende med Martin. Sideopbygningen varierer mere hos Craenhals, der undertiden er ligefrem løssluppen og nærmest ekspressiv i sine typiske drømme- eller udmattelsessekvenser. Omvendt gør serien sig absolut bedst som en helhed, selv om *Vasallens oprør* fungerer som en afsluttet historie, så er det i det lange træk, den gør sig bedst.

Der er i overkanten med sprogfejl, som snildt kunne retfærdiggøre en ekstra korrekturlæsning. Fx hedder det "Vassalens" på forsiden, men det korrekte "Vasallens" på titelbladet, ligesom Eric Hedspore konsekvent staves "Erik" i historien.

Tilbage i 1970'erne og 80'erne udkom alle tre serier i albumformat, og der har været sporadiske forsøg på at genoplive dem siden. Det er dog først med Faraos Cigarers klassikerserie, de igen udkommer stabilt og pænt indbundet med lækkert mat papir. Det går måske ikke ligefrem over stok og sten med udgivelsestempoet, hvilket i særlig grad er synd for *Eric Hedspores* vedkommende, da man nu foreløbigt har skullet vente siden 1975, hvor serien for første gang udkom som album, og endnu ikke ved, om Hedspore får sin Gwendoline til slut. At *Eric Hedspore* vel så reelt er den mindst klassiske af de tre klassikere er en anden sag.

◆ Alix, eric hedspore, Faraos Cigarer, Jacques Martin, lefranc

– og vi snakker om dem på Facebook. Kom og vær med!

DEL PÅ [f](#) [t](#) [@](#) [G+](#) [in](#) [t](#) [✉](#)

Morten Tjalve

FORRIGE ARTIKEL

[Smagsprøve: Den vilde fest](#)

NÆSTE ARTIKEL

[Tegneseriens svar på toastbrød](#)

MÅSKE KAN DU OGSÅ LIDE

Forårsudgivelser V: Fabel, Faraos og Shadow Zone

11. marts 2018 af [Morten Tjalve](#)

0

Forårsudgivelser I: Oversatte serier

18. februar 2017 af [Morten Tjalve](#)

4

12 KOMMENTARER

Lars Christian on 16. April 2018

[Reply](#)

Karaktergivningen undrer mig?

Får alle tre album virkelig karakteren 4 ud af 6 eller hvad er det der vurderes?

Morten Tjalve on 16. April 2018

[Reply](#)

Rent teknisk kan man ikke give flere forskellige karakterer i den måde opsætningen herinde fungerer på. Hvis du spørger til individuelle karakterer til de tre album, så ville jeg have givet Alix 3 og Lefranc + Hedspore 4 – når der så skulle én samlet karakter til, så var snittet tættest på 4.

Forhåbentlig fremgår det dog også af selve anmeldelsen, hvad der trækker op og ned i hver af de tre, samt at Alix ligger lidt under de to andres niveau.

Lars Christian on 16. April 2018

[Reply](#)

Det er ærgerligt at de ikke kan få deres egne anmeldelser. Det er gode klassiske serier som mange er interesseret i at høre om stadig holder og det er endda ikke engang genoptryk, men første gang de her album udgives i Danmark.

Morten Tjalve on 16. April 2018

[Reply](#)

Jeg vil nok nærmere være tilbøjelig til at mene, at Nummer9 har en bredere smag end mange andre. Her anmeldes, blogges, interviewes, podcasts mm. om rigtig mange forskellige typer inden for emnet tegneserier.

At Nummer9 er til graphic novels – og man dermed typisk mener “fine (og typisk dårligt tegnede) tegneserier for voksne” er en fordom, der efter min vurdering ikke har hold i virkeligheden. I marts og april har flg. været anmeldt:

- Batman
- Alix, Lefranc og Hedspore
- Graphic novel ‘Total jazz’
- Dansk debut ‘Søen’
- Hergé-udstilling
- Børnebog/tegneserien ‘Bare en ond drøm’
- Torpedo 1936 fra Faraos
- Finske ‘Borgtron’
- ‘The smell of starving boys’, western-agtig-ting
- Batman af Frank Miller m.fl.
- ‘Motor crush’, action
- ‘Kongen og munken’, dansk historie i tegneserieform
- ‘Gespenster og gevækster’, afgangsanatologi
- ‘Asterix i støvlelandet’
- ‘Dina og Dino’, inktober-udgivelse

Det vil jeg da kalde en bred smag. Mon ikke en del af det forbehold, nogle måske har over for Nummer9, skyldes, at der både er det, som de kan lide + en røvfuld andet, hvor de typisk foretrækker, at der KUN er det, de kan lide og ikke andet?

Når Alix, Lefranc og Eric Hedspore fik en samlet anmeldelse, så var det min egen idé. Det forekom mig oplagt, når Forlaget Faraos har de tre udgivelser som deres (for øjeblikket) eneste ‘klassikere’ og de endda udkom samtidig. Jeg vil endda mene, at de alle tre har fået hver deres fyldige afsnit i anmeldelsen, så det er muligt for læseren at vurdere dem enkeltvis og få indsigt i, om de “stadig holder”.

Endelig skal det lige nævnes, at Nummer9 jo også er afhængig af, at de danske forlag sender deres nye udgivelser til anmeldelse. For nogle år siden anmeldte jeg fx både Zits, Blåfrakkerne og Sammy fra Zoom, men på det seneste har de valgt kun at sende ganske få udvalgte til anmeldelse hos Nummer9, som fx ‘Gamle gubber’.

Lars Christian on 16. April 2018

[Reply](#)

Jeg tror nu at de fleste foretrækker at nummer9 dækker bredest muligt.

Matthias Wivel on 20. April 2018

[Reply](#)

Ja, hvis man læser anmeldelsen i stedet for at hænge sig i det altid lidt arbitrære karaktersystem får man overraskende nok et bedre indtryk af, hvad anmelderen mener.

Lars Christian on 20. April 2018

[Reply](#)

Men det ændrer ikke på at anmeldelsen ikke fungerer lige så godt når man foretager en tre-i-en anmeldelse med forvirrende karaktergivning og hele anmeldelsen måske kan fremstå som man ikke vil ofre en hel anmeldelse til hvert album.

Morten har redegjort for at han har lavet en samlet anmeldelse. Personligt finder jeg det et ærgerligt valg, men det sparer selvfølgelig tid.

Matthias Wivel on 20. April 2018

[Reply](#)

Jeg synes det giver eminent god mening, da det giver et interessant "udgivelsesfilosofisk" perspektiv på tre udgivelser, der måske endda ikke hver for sig kan bære en længere anmeldelse.

Enig i at karaktergivningen er forvirrende, ikke mindst i dette tilfælde. Men det ville være endnu bedre hvis den slet ikke var der.

Lars Christian on 22. April 2018

[Reply](#)

Matthias, det er vi på ingen måder enige om, andet end at lige netop karaktergivningen i dette tilfælde er forvirrende.

Karaktergivningen udgør en vigtig enhed i en anmeldelse da det er en klar tilkendegivelse i kendt skala for hvad anmelder synes om udgivelsen. Ord kan i mange tilfælde være vage og upræcise, mens ord og karaktergivning tilsammen giver mere klarhed for læseren.

Og er man imod karaktergivningen kan man gøre sig den tjeneste at springe over at læse den. Således er alle læsere tilfredse.

Kristian Bang Larsen on 22. April 2018

[Reply](#)

Vi må se om vi en dag, når vi har penge til det, kan få gearet siden så der kan gives separate karakterer når vi laver "gruppe-anmeldelser". For det giver (her og andetsteds) god mening, synes jeg, men man skal jo helst kunne give forskellige karakterer.

– Kristian, chefredaktør)

Erik Barkman on 23. April 2018

[Reply](#)

Ja, problemet er jo, at nogen gange giver det virkelig god mening at lave gruppeanmeldelser (synes vi), men teknikken understøtter det ikke rigtig pt.

Her blev løsningen så en "gennemsnitskarakter" – fordi de tre titler lå meget på niveau i Mortens optik – mens der i den gruppeanmeldelse af DC's Young Animal-titler, jeg publicerer i dag, bliver givet individuelle karakterer.

(Erik Barkman, anmeldelsesredaktør)

Lars Christian on 25. April 2018

[Reply](#)

Nu fik jeg så også købt og læst Lefranc Fuglemennesket.

Den starter desværre helt fatalt med en stor fejl, da der skrives 1969 i stedet for 1959, hvilket er særdeles vigtigt for historien.

farverne er mere moderne og ikke den "Tecnicolor" vi er vant til fra tidligere. Farverne er heldigvis dog med mere kontrast end vi ser i flere af de nyere udgivelser og holdt i ret varme farver. Tegningerne er gode og prøver at lægge sig op af Martins, dog ikke med helt samme elegance og lækre baggrundstegninger.

Selve historien er spændende og godt fortalt og hvis "bedaget" betyder at man går lige til stålet med opbygningen og handlingen så er bedaget særdeles positivt. I nogle nyere udgivelser (og tv-serier for den sags skyld) er de evigheder om at handlingen virkelig sætter i gang.

Man kan mærke at der er færre paneler til at opbygge historien, men de gør alligevel et godt stykke arbejde med at få fortalt en stramt opbygget kriminal historie, som Morten også konstaterer. Da jeg læste den kom jeg til at tænke på den gamle Alistair MacLean klassiker "S.O.S. Nordpolen".

Lefranc Fuglemennesket kan klart anbefales og tager i hvert fald 4 på 6-karakter-skalaen.

SKRIV ET SVAR

Kommentar

Navn

E-mail

Website

Skriv kommentar

NUMMER 9

Nummer 9 er et tegneseriemagasin på nettet for alle med interesse for tegneseriemediet, den niende kunstart, som de siger i Frankrig. På Nummer 9 bringer vi anmeldelser, nyheder og baggrundsstof, som henvender sig til såvel nye som garvede tegneserielæsere.

BLIV EN DEL AF NUMMER 9

Nummer 9 søger altid efter kompetente og engagerede bidragsydere, der vil være med til at skabe Danmarks bedste magasin for tegneserier og grafisk litteratur.

[Læs mere her](#)

TEGNERIE-RESURSER

Dansk Tegneserieråd
Danske Tegneserieskabere
Comicwiki
Copenhagen Comics
Art Bubble
Storm P. Museet
The Animation Workshop

